

DÉU CAMINA AMB EL SEU POBLE, SEMPRE!

El Papa Francesc, en el seu missatge de la jornada d'avui, indica: Posar l'èmfasi en la dimensió sinodal permet a l'Església redescobrir la seva naturalesa itinerant, com a poble de Déu en camí a través de la història, pelegrinant, diríem "emigrant", cap al Regne del Cel (cf. LG, 49). La referència al relat bíblic de l'Èxode, que presenta el poble d'Israel en el camí cap a la terra promesa, resulta evocador: un llarg viatge de l'esclavitud a la llibertat que prefigura el de l'Església cap a la trobada final amb el Senyor. Anàlogament -continua el Papa- és possible veure els emigrants del nostre temps, com els de totes les èpoques, una imatge viva del poble de Déu en camí cap a la pàtria eterna. Els seus viatges d'esperança ens recorden que «nosaltres som ciutadans del cel, i esperem ardentment que en vingui com a Salvador el Senyor Jesucrist» (Flp 3,20).

Les dues imatges, la de l'èxode bíblic i la dels migrants, guarden similituds. Els migrants fugen de situacions d'opressió i d'abús, d'inseguretat i discriminació, de falta d'esperança i de projectes de vida i de desenvolupament, igual que el poble d'Israel en temps de Moisès. I els obstacles al llarg del camí són múltiples i desesperants.

Però la realitat fonamental de cada èxode és que Déu precedeix i acompanya el caminar del seu poble. Déu no ens abandona mai. I molt manco qui pateix. I Déu és present en el plor i l'amargor humana d'aquell que cerca un nou demà, un futur per a ell i per a la seva família.

No fa massa setmanes el Papa, en la seva audiència setmanal, ho deixa clarament: "N'hi ha que treballen sistemàticament per tots els mitjans per repel·lir els emigrants. Per rebutjar-los. I això, quan es fa amb consciència i amb responsabilitat, és un pecat greu". A l'era més tecnològica de tota la història humana hi ha homes, dones i infants migrants que moren sols i abandonats a la seva sort, en deserts i mars com el nostre Mediterrani, buscant una nova esperança. "Només Déu els veu i escolta el seu clam. El Senyor està amb els migrants i no amb qui els rebutja", deia el Papa, en veu clara i contundent.

Ens podem enredar en saber de qui és la culpa, de si és o no és lícit, legal o adequat tenir les fronteres obertes. De si és necessari treballar per fer front a les màfies que cerquen un benefici econòmic en la pell de qui arrisca la seva vida. Però mentre ens barallam ideològicament, milers de persones continuen morint i es converteixen en un clam dins les nostres consciències.

Siguem una Església samaritana, acollidora, que estima i obre les portes. I siguem arriscats i creatius en posar el nostre patrimoni, la nostra força humana i els nostres recursos per acollir estimant i donant exemple. Siguem una església que és mare, que sempre acull els seus fills

Guillem Ferrer Monjo,
delegat episcopal de Càritas Menorca